

[Forsvarsministeren]

for personel, og det samme gælder arbejds-sikkerheden og arbejdsmiljøet, sundhedsforholdene og ernæringsforholdene. Men regeringen mener som sagt ikke, at disse prisværdige mål skal tilgodeses på samme måde som SF.

Jeg vil herefter vende mig til de enkelte forslag. Først til forslaget om etablering af en ombudsmand for forsvaret. Som det muligvis vil være forslagsstillerne bekendt, har Folketingets ombudsmand ifølge ombudsmandsloven indseende med den militære forvaltning på tilsvarende måde som med landets civile forvaltning.

I betænkning nr. 586 fra 1970 vedrørende befalingsmandsuddannelsen og arbejdsklimaet i forsvaret blev det overvejet, om der var behov for oprettelse af en stilling som Folketingets ombudsmand for forsvaret. Det udvalg, der stod bag betænkningen, kunne med undtagelse af et enkelt medlem ikke anbefale etablering af en sådan institution. Begrundelsen herfor var bl.a., at det er betydningsfuldt for Folketingets kontrol, at klager vedrørende forsvaret i sidste instans kan bedømmes af en institution, der har et bredt erfaringsgrundlag med hensyn til bedømmelse af andre offentlige myndighedsforhold og dermed et værdifuldt sammenligningsgrundlag.

Flertallet anså det derfor for mest hensigtsmæssigt at bevare den ordening, hvorefter forsvaret henhører under samme ombudsmandsinstitution som andre grene af den offentlige forvaltning.

Udvalget drøftede endvidere klagereglerne for det militære personel. For det faste personel fandt udvalget, at dette personels ansættelse, alder og placering i kommandosystemet og mulighed for at søge tilknytning til større personelorganisationer fører til, at klagereglerne er uden større praktisk interesse for dette personel.

Derimod fandt udvalget fortsat behov for en særlig klageordning for det værnepligtige menige personel. En sådan ordening var allerede langt tidligere hjemlet, nemlig i lov nr. 200 fra 1954 om talsmænd og klageadgang for menige af det militære personel. I medfør af loven kunne klager indbringes for forsvarsministerens klageudvalg.

I 1982 nedsatte Forsvarsministeriet et udvalg til undersøgelse af udviklingen med hensyn til anvendelse af straffe og disciplinarmidler siden gennemførelsen af den militære straffe- og rets-

plejereform i 1974. I udvalget var forsvarets personelorganisationer, herunder de værnepligtiges forretningsudvalg, repræsenteret.

Udvalget anbefalede enstemmigt i en beretning om revision af den militære straffe- og retsplejeordning afgivet den 25. oktober 1983, at forsvarsministerens klageudvalg burde ophæves på grund af det meget ringe antal sager, der blev forelagt klageudvalget, efter at der i 1974 var blevet indført disciplinarnævn og ankenævn.

Der er et fintmasket net inden for forsvaret til sikring af retssikkerheden på de områder, vi taler om her. Som nævnt har vi Folketingets ombudsmand, og der er også det faktum, at vi her i landet har et særlig udviklet system af personelorganisationer – noget, man f.eks. slet ikke kender i samme omfang i Vesttyskland. Det er sådan, at man i den fælleseuropæiske militære forening, som hedder Euromil, faktisk næsten har tradition for at have en dansk formand, netop fordi man på personelområdet er så fint udviklet herhjemme.

Lad mig også nævne det, jeg var inde på før, nemlig disciplinarnævnene og ankenævnene. De har også en stor betydning i denne sammenhæng. Jeg erindrer om, at ankenævnet blandt sine medlemmer har en landsdommer, generalauditøren og et medlem udpeget af Advokatrådet.

Yderligere beskyttelse findes i reglerne i forvaltningsloven og i offentlighedsloven. Selvfølgelig kan straffene indbringes for domstolene, og jeg vil også henlede opmærksomheden på, at ulovlig og ukorrekt behandling af personellet er strafbart efter den militære straffelovs § 15, så vidt jeg husker. Og der er pligt for højere militære chefer til selv at tage initiativ ved forskellig mistanke om, at der sker ukorrekt behandling af mandskabet. En tilsvarende forpligtelse eksisterer for generalauditøren og auditørerne til at tage affære selv, hvis de bliver bekendt med forhold af denne art.

Lad mig til sidst henvise til den såkaldte AGV-rapport. I denne forbindelse har de værnepligtige tilkendegivet over for mig, at gennemførelsen vil løse de fleste problemer på værnepligtsområdet.

Vi har altså i forsvaret et fintmasket net, som sikrer retssikkerheden på det område, vi taler om her, og på denne baggrund vil jeg på regeringens vegne afvise det foreliggende forslag.